

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТУ ЗВИЧАЙНОЇ ЛЮДИНИ

Доїжджаючи до Рівного в особистих справах, мені доволі часто доводилось розмовляти в електричці з Іриною Леонідівною Кривоносовою, яка постійно провідує своїх рідних в місті. Клеванці старшого

покоління знають її, як колишню високопрофесійну завідувачку місцевої книгарні. На жаль, в нашому містечку вже давно немає книгарні, чи бодай кутка, де продавалися б книги. Чи не показник нишнього рівня культури?..

Якось я запитав у Ірини Леонідівни:

— Пані Ірино, здається, ваш батько працював на залізниці?

— Ні, це мій дід, Василь Григорович був залізничником. А батько, Станіславський Леонід Васильович, був пов'язаний з деревообробною промисловістю.

— Розкажіть, будь ласка, більш детально про нього.

— Мій батько народився у 1898р. у нас, на Волині, а точніше на ст. Голоби. Через деякий час діда, який працював майстром залізничної колії, перевели на ст.Клевань, де він і побудував хату.

Тата, як сина залізничника, було прийнято до Рівненського реального училища. Пригадую, батько розповідав про відвідини царем Миколою II їхнього навчального закладу під час перебування у Рівному. Все було так урочисто, піднесено. Цар посміхався до учнів, декого погладив по голові. На жаль, тато після закінчення училища, маючи хист до науки, не продовжив подальшого навчання. По одній досить простій причині — заїкався.

— Ірино Леонідівно, скажіть, а чим займався Леонід Васильович в часи входження Волині в склад польської держави, тобто, у 1921-1939р.р.?

— Цей період в житті батька був

досить помітним. Адже йому довелося брати участь у налагодженні роботи двох найпомітніших в Клевані тартаків, тобто лісопилень. Заробітки були дуже маленькі. Тому потрібно було десь ще підробляти. В Клевані, на місці, де зараз знаходиться недобудоване двоповерхове приміщення, в якому планувалось розмістити селищну раду, був кінотеатр. Тут показували фільми, але неозвучені, німі. І ось тато, як непоганий гравець на гітарі, разом з групою інших музикантів створював музичне супроводження подій, які відбувались на екрані. Це і було додатковим заробітком.

В 1934р. батька запросили на роботу у фірму «PAGED», яка мала свій центральний офіс у м. Луцьку, куди і переїхала наша сім'я. Але вже у 1938р. тато перейшов у щойно відкриту філію вищеназваної фірми у Рівному. В 1939р. після настання радянських часів батько повернувся у Клевань. Знову робота на лісо заводах, де він займав посаду керуючого відділом технічного контролю, аж до виходу на пенсію.

Що я ще можу пригадати про тата? Працюючи на всіх посадах, які йому довіряли, він був вимогливим в першу чергу як до себе, так і до підлеглих, а також справедливим. За це його завжди поважали...

Ось таким він був. Звичайна людина з незвичайним почуттям відповідальності, вболівання за доручену ділянку роботи. Такі люди не вершили подвигів, але були буденними героями, тому що сумлінно, чесно і терпляче виконували свої трудові обов'язки. За будь-яких обставин, при будь-якій владі. Мабуть, саме такі люди заслуговують на своє місце в людській пам'яті.

Євген ЗІНЕВИЧ,
красзнавець, смт. Клевань.
На фото: Леонід Станіславський.

І РАДОЩІ, І СМУТКИ

Не тільки радощі збагачували життя мешканців нашого краю у передвоєнний час. На жаль, траплялися й різноманітні трагедії, біди, стихії. Ось яку публікацію вмістив про похорон трьох польських солдатів у Клевані польський тижневик «Wofun» («Волинь»): «Клеванський похорон. Похорон трьох невідомих польських солдатів, замордованих при відступі наших військ у 1920 році відбувся в половині січня 1933 року у Клевані.

Останки мучеників довгий час по невірялися, аж поки відомості про це не надійшли до Клеванського правління відділу стрілецького союзу. Повітове правління стрілецького союзу в Рівному і організувало